

Capitolul 8

Primele patru trâmbițe

Introducere la judecățile anunțate prin trâmbițe

Evenimentele mari, care urmează să aibă loc, care pun în umbră pe toate celelalte, sunt răpirea credincioșilor în cer (1 Tesaloniceni 4,16-17) și revenirea Domnului împreună cu ei din cer (Apocalipsa 19,11-14). Numai apostolului Pavel i-a fost dat să scrie despre răpire. Venirea Domnului este descrisă – mai mult decât oricare alt scriitor al Noului Testament – de Ioan. În timpul dintre aceste două evenimente se desfășoară seria judecăților anunțate prin deschiderea celor șapte peceti, de sunetul celor șapte trâmbițe și de vărsarea celor șapte potire. Aceste judecăți de pedeapsă divină devin tot mai intense și mai grele de la o serie la alta. Ele nu vor avea loc deodată, ci succesiv. Judecățile anunțate prin sunetul trâmbițelor vor avea loc după judecățile anunțate prin deschiderea pecetilor și judecățile anunțate prin vărsarea potirelor vor avea loc după judecățile anunțate prin sunetul trâmbițelor. Succesiunea în timp va fi strict respectată. Caracteristica generală a primei serii este deschiderea fiecărei peceti; în cea de-a doua serie de judecăți este sunetul de trâmbiță al unui înger; în cea de-a treia serie este vărsarea unui potir, care este »plin cu mânia lui Dumnezeu« (capitolul 15,7). Aceste caracteristici diferite vor oferi evenimentelor, care au loc în diversele serii de judecăți, de fiecare dată un caracter cu totul deosebit. Pecetile sunt deschise ca să descopere *credinței* perioadele succesive ale revelației divine cu privire la viitor, în timp ce marea mulțime a oamenilor le vor privi probabil ca „lovituri ale soartei”. Astfel de evenimente, sau evenimente asemănătoare, au avut loc și în trecut. Dar sunetul puternic de trâmbiță al îngerilor va face cunoscut oamenilor, că Dumnezeu va aduce judecăți și mai grele peste ei. Răsunetul acestor trâmbițe simbolice va fi un semnal de alarmă clar pentru tot teritoriul creștinătății decăzute de la credință. Dar oamenii cu greu vor lua seama la ele în zilele acelea. Cel de-al treilea semn, potirele umplute cu mânia lui Dumnezeu, arată că toată mânia lui Dumnezeu se va revărsa peste oamenii păcătoși de sub cer. În capitolul 16 este descrisă o serie de judecăți, care depășesc în intensitate și extindere toate evenimentele de până atunci. Se observă că în judecățile în legătură cu deschiderea pecetilor se vorbește despre Miel și despre sfinții Lui, care suferă pe pământ, în timp ce la judecățile anunțate prin sunetul trâmbițelor nu este amintit deloc Mielul, iar cei sfinți sunt amintiți numai ocazional, și anume ca cei care se roagă.

Primele patru judecăți anunțate prin sunetul trâmbițelor (capitolul 8,2-12) se referă la relațiile și stările generale statale, cetățenești și religioase din imperiul roman de vest, care atunci va exista din nou. Expresia »a treia parte«, care apare aici de douăsprezece ori, înseamnă împărăția romană ajunsă din nou la putere – aceeași putere, care odinioară a reprezentat legitim răstignirea Domnului nostru și care a împrăștiat pe Iudei pe tot pământul.

Cea de-a cincia judecată anunțată prin sunetul trâmbiței, care este prima „vai-judecată” (capitolul 8,13), lovește iudaismul decăzut (capitolul 9,1-11). Cea de-a șasea judecată anunțată prin sunetul trâmbiței, totodată cea de-a doua „vai-judecată”, vine direct asupra locuitorilor împărăției romane vinovați, decăzuți de la adevărata credință creștină (capitolul 9,12-21). Ultima judecată anunțată prin sunetul trâmbiței, sau cea de-a treia „vai-judecată”, are extindere mondială, și efectele ei se extind în timp până la sfârșitul Împărăției de o mie de ani, până la »timpul să fie judecați cei morți« (Apocalipsa 11,18; 20,11-15). Efectele uriașe ale celei de-a șaptea trâmbițe sunt prezentate numai în patru versete scurte (capitolul 11,15-18).

Expresia »a treia parte«, care se întâlnește des în capitolul 8, nu este amintită la judecata anunțată prin sunetul trâmbiței a cincia și a șaptea, în timp ce ea apare la cea de-a șasea. Lipsa ei este justificată prin aceea, că la trâmbițarea făcută de îngerul al cincilea și al șaptelea nu împărăția romană este ținta (sau ținta deosebită) judecăților. Însă la trâmbițarea făcută de îngerul al șaselea răzbunarea Domnului nostru va lovi tocmai această împărăție. Deci judecățile anunțate

prin sunetul trâmbițelor încep în capitolul 8,2 și se termină în capitolul 11,18. Între trâmbița a șasea și a șaptea este o intercalare interesantă și necesară (capitolul 10,1 până la capitolul 11,13).

Am constatat deja că judecățile anunțate prin deschiderea pecetilor, prin sunetul trâmbițelor și prin vărsarea potirelor se împart în grupe de patru și trei. *Toate* aceste judecăți vor lovi pe oameni personal sau în împrejurările în care se găsesc, dar în grupele care constau din trei judecăți se vede brațul lui Dumnezeu mult mai clar și mai puternic. Numărul trei arată, că aceste judecăți pornesc direct de la Dumnezeu Însuși. Dimpotrivă, la grupele de câte patru judecăți unealta omenească a judecății stă mai mult în prim plan, ceea ce corespunde însemnătății numărului patru.

Cea de-a șaptea pecete

O tăcere în cer

1. »Și, când a deschis pecetea a șaptea, s-a făcut tăcere în cer cam o jumătate de oră.« Pecetea sulului de carte pecetluită cu șapte peceti din mâna dreaptă a Celui veșnic (capitolul 5,1-2) sunt deschise una după alta de Miel. În capitolul 6 sunt deschise primele șase peceti și acum în acest verset El deschide cea de-a șaptea pecete cu rezultatul, că sulul cărții hotărârilor lui Dumnezeu cu privire la pământ stă deschis înaintea noastră. Planurile și hotărârile Sale cu privire la soarta pământului, precum și mijloacele și căile cu care și prin care El va îndeplini aceste hotărâri, nu mai sunt o taină. Totul a fost descoperit. Dar de ce pecetea a șaptea este despărțită de cele șase anterioare? Locul ei normal ar fi fost la sfârșitul capitolului 6. Dar capitolul 7 se interpune între deschiderea pecetei a șasea și a pecetei a șaptea și întrerupe derularea normală a evenimentelor. Deschiderea pecetei a șasea (capitolul 6,12-17) declanșează judecăți de o greutate așa de mare, că oamenii, de la împărat și până la sclav, vor fi cuprinși de o groază foarte mare și vor gândi că a venit ziua cea mare a mâniei Mielului. Dar nu este așa, și înainte de deschiderea celei de-a șaptea pecete, care pricinuieste alte judecăți mult mai îngrozitoare, se dă la o parte o perdea și privirea este îndreptată la două grupe mari din Israel și dintre păgâni, care sunt rezultatul unei lucrări extinse a harului – și aceasta tocmai în timpul când judecățile pustiesc pământul.

»Tăcerea în cer« nu înseamnă că amuțesc cântările și laudele celor mântuiți. Tăcerea trebuie văzută în legătură cu evenimentele care urmează să aibă loc în curând, și acestea sunt judecăți. Deoarece aceste judecăți pe pământ pornesc de la tronul din *cer*, pătrunde și acolo liniștea. Derularea judecăților este oprită. Ia naștere o pauză atât în facerea cunoscut a judecăților, cât și în exercitarea lor. Dar tăcerea este numai de scurtă durată. O jumătate de oră înseamnă un timp relativ scurt, în care este întreruptă acțiunea judecătorească. Deschiderea celei de-a șaptea pecete nu este urmată imediat de o nouă judecată, ci este urmată mai întâi de o liniște prevestitoare de nenorocire. Este o liniște dinaintea furtunii, așa cum în natură deseori înainte de furtună puternică este o liniște mare. Nu se spune exact cât de lungă a fost liniștea care impunea respect. Între timp putem să fim martorii unui eveniment, care poartă un cu totul alt caracter decât toate celelalte, pe care le-am văzut până acum, și acesta umple pauza de aproximativ o jumătate de oră, oricât de lungă ar fi fost durata ei exactă.

Șapte îngeri

2. »Și i-am văzut pe cei șapte îngeri care stau înaintea lui Dumnezeu și li s-au dat șapte trâmbițe.« Că îngerii, despre care este vorba aici, sunt o ceată eminentă, distinsă, rezultă clar din folosirea articolului hotărât: »cei șapte îngeri«; aceasta mai este confirmată și de locul de onoare, care li s-a dat: »care stau înaintea *lui Dumnezeu*«. Acești șapte îngeri sunt alții decât aceia care varsă potirele mâniei lui Dumnezeu (capitolul 15,1; 16,1). Poziția deosebită »înaintea lui Dumnezeu« este amintită numai la îngerii cu trâmbițele.

În interiorul cetelor de îngeri sunt diferențe. Ei sunt împărțiți în ranguri și categorii diferite, dar toți, de la arhanghel și până la cel mai neînsemnat dintre ei, sunt slujitori. Relația lor cu Dumnezeu nu se întemeiază pe o lucrare de răscumpărare. Ei sunt slujitori și nu vor ocupa niciodată o altă poziție; ei nici nu doresc o altă poziție – cel puțin aceasta este adevărat cu privire la îngerii care au rămas credincioși. Cele două caracteristici mari ale îngerilor sunt *ascultarea* necondiționată și activitatea de *slujire* (Psalmul 103,20; Evrei 1,7,14). Expresia »îngerul care este înaintea feței Lui« era cunoscută Iudeilor (Isaia 63,9). Unii văd în ei pe cele șapte duhuri, care sunt înaintea tronului (Apocalipsa 1,4), dar aceasta este o greșeală. Ce a spus îngerul Gabriel despre sine însuși: »Eu sunt Gabriel, care stau înaintea lui Dumnezeu« (Luca 1,19), se spune aici și despre cei șapte îngeri. Numărul lor (șapte) arată că ei reprezintă toată puterea lui Dumnezeu în acțiunea ei judecătorească.

2. »Și li s-au dat șapte trâmbițe.« Locul unei creaturi a lui Dumnezeu este totdeauna un loc de supunere. Aceasta este valabil chiar și pentru cele mai superioare ființe create; de aceea se spune, că lor li *s-au dat* trâmbițe. Acționarea neîngrădită în propria autoritate rămâne totdeauna privilegiul unic al Creatorului. De ce s-au dat trâmbițe acestor îngeri? Nici un alt instrument de suflat nu s-a folosit în Israel mai mult decât trâmbița (sau trompeta). Cu ea era chemat poporul la adunări. Sunetul tare al trâmbiței i-a chemat la luptă și le-a arătat când să înainteze și când să se retragă. La facerea cunoscut a Legii »trâmbița răsuna cu putere«, și sunetul trâmbiței »răsuna tot mai puternic«. La zilele lor de sărbătoare trebuiau să sune cu trâmbițele lor. Când se apropia vreun pericol sau vreun dușman trebuia făcută gălăgie cu trompeta. Și la pornirea taberei lui Israel în călătoriile lui prin pustie trebuia să se sune cu trâmbița. Anul de bucurie trebuia să fie deschis cu sunete de trâmbiță în toată țara, și de asemenea la toate celelalte activități naționale importante s-a sunat cu trâmbița (Exod 19,16,19; Levitic 23,24; 25,9; Numeri 10,2-10). Împrejurările, care au provocat intervenția lui Dumnezeu prin judecățile descrise în această parte a cărții Apocalipsa, se aseamănă cu cele din zilele care vor veni, descrise în Ioel 2,1-2: »O zi de întuneric și negură mare, o zi de nori și de întunecime.« Atât Ioel cât și Ioan vorbesc despre sunetul de trâmbiță, prin care se arată, că Dumnezeu este gata să intervină deschis și înaintea ochilor tuturor împotriva nedreptății, care a fost și care va fi făcută înaintea Lui. Deci *trâmbițele* vestesc public și în depărtare, că El este gata să facă judecățile. Cele șapte trâmbițe arată o vestire detaliată și *deplină*. Trâmbițele simbolice din cartea Apocalipsa desigur nu trebuie confundate cu instrumentele metalice din Vechiul Testament.

Îngerul-Preot

3-5. »Și un alt înger a venit și a stat lângă altar, având o tămâietoare de aur; și i s-a dat tămâie multă, ca să o dea rugăciunilor tuturor sfinților, pe altarul cel de aur care era înaintea tronului. Și fumul tămâiei s-a suit cu rugăciunile sfinților, din mâna îngerului, înaintea lui Dumnezeu. Și îngerul a luat tămâietoarea și a umplut-o din focul altarului; și a aruncat pe pământ; și s-au făcut glasuri și tunete și fulgere și un cutremur de pământ.« Această scenă are importanță mare și pe lângă aceasta ea ne este prezentată în limbajul simbolic cunoscut din Vechiului Testament. Cine este acest »alt înger«? Noi suntem convinși, că acest Înger-preot este Hristos Însuși, Marele nostru Preot. Aceasta devine clar din lucrarea făcută la altare, căci se vorbește atât de altarul din față cât și de altarul de aur. Nicio creatură nu ar putea să dea putere deosebită rugăciunilor sfinților; numai Unul poate s-o facă, Cel care are în Sine Însuși dreptul și împuternicirea pentru aceasta. În afară de aceasta, lucrarea făcută la altare are un caracter de mijlocire între sfinții de pe pământ, care suferă și se roagă, și Dumnezeu; și deoarece creștinii știu, că este »un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni; Omul Isus Hristos« (1 Timotei 2,5), dovada este incontestabilă, că numai Hristos este Îngerul-Preot – nu este o persoană simbolică, sau o grupă simbolică, așa cum presupun unii comentatori. Între comentarii din vechime este o concordanță foarte mare cu privire la faptul că aici în înger se vede Hristos, și nu altcineva. De trei ori în cartea Apocalipsa expresia »un alt înger« se folosește

pentru Hristos (capitolul 8,3; 10,1; 18,1). Această denumire exprimă într-o oarecare măsură *reținere* și *distanță*. Pentru cartea Apocalipsa în general este remarcabil, că despre Domnul Isus se vorbește ca despre »Miel«, și aceasta este valabil în mod deosebit în legătură cu deschiderea peceților. Aceasta pare să fie denumirea preferată, ca să exprime interesele lui Hristos față de sfinții Săi precum și *intimitatea* și *apropierea* lor față de El. La judecățile anunțate prin trâmbițe, într-o oarecare măsură Hristos se retrage și se arată numai sub denumirea și înfățișarea unui înger. Când însă sfinții trec pe prim plan în evenimentele profetice, El apare ca Miel (capitolul 7,17; 14,1 și alte locuri).

3. »Și un alt înger a venit și a stat lângă altar, având o tămâietoare de aur.« Vedem aici o referire la altarul jertfei de ardere, care a stat odinioară în curtea din față a cortului întâlnirii. Focul, care a fost aprins o singură dată în chip ciudat (Levitic 9,24), trebuia după aceea să fie menținut permanent aprins pentru și prin jertfele zilnice, anuale și alte jertfe. Acest altar din față este amintit de șase ori în cartea Apocalipsa, și anume sub denumirea simplă de »altar« (capitolul 6,9; 8,3,5; 11,1; 14,18; 16,7). Tămâietoarea a fost folosită ca să se ia foc de pe altarul din față.

3. »Și i s-a dat tămâie multă, ca să o dea rugăciunilor tuturor sfinților, pe altarul cel de aur care era înaintea tronului.« Tămâia, care a fost folosită la slujba în cortul întâlnirii, era alcătuită din patru părți componente, prezentate în Exod 30,34-36. Era o preparare deosebită, amestecată după o rețetă divină. Orice preparare sau folosire păcătoasă de astfel de tămâie era pedepsită cu moartea (Exod 30,37-38). Fără îndoială cele patru componente prețioase, trei din ele fiind numite numai o singură dată în Scriptură, vorbesc despre frumusețile morale și despre desăvârșirea lui Hristos, așa cum le putem studia în cele patru Evanghelii; dar a fost nevoie de focul judecății, pentru ca tot mirosul plăcut al lui Hristos să poată să se reverse, și aceasta putea să aibă loc numai pe Golgota. Altarul de aur, care este amintit de două ori în cartea Apocalipsa (capitolul 8,3; 9,13), stătea în interiorul cortului pe locul sfânt, înaintea perdelei Locului prea sfânt. Pe cele patru coarne ale lui se puneau odată pe an sânge pentru ispășire, care mărturisea despre judecată și moarte (Levitic 16,18-19); tot așa se făcea și cu alte ocazii (Levitic 4,7,18). Pe el se ardea în fiecare dimineață și în fiecare seară tămâie mirositoare (Exod 30,7-10), »o tămâiere neîncetată înaintea Domnului«. Însemnătatea deosebit de mare a tămâiei nu se poate prezenta suficient, prin ceea ce poate să spună o limbă sau să descrie o peniță. Tămâia arată mirosul plăcut, prețios al lui Hristos, care a ieșit din ceea ce era El, din ce a făcut El și din ce a suferit El.

Vrem acum să combinăm detaliile evenimentului și să încercăm să înțelegem adevărata semnificație a celor petrecute. Cauza celor petrecute este faptul că un număr mare de sfinți suferinzi se află pe pământ în timpul judecăților anunțate prin trâmbițe, și că aceștia au nevoie de intervenție în favoarea lor. Deja la deschiderea celei de-a cincia pecete s-a văzut o grupă de martiri. Sufletele lor erau sub altar, și ei strigau și implorau (capitolul 6,9-10), dar pentru ei nu a fost nicio intervenție preotească în favoarea lor; pentru ei nu era necesară această intervenție. Acest har este partea celor vii, nu a morților. Rugăciunile acestor sfinți, care în criza cea mai mare a istoriei lumii, în timpul de neceaz, vor fi pe pământ, nu sunt notate. Fără îndoială tema lor principală este rugămintea de eliberare de apăsătorii lor păcătoși și judecarea lor. Rugăciunile lor nu vor respira duhul harului, ci duhul judecății¹.

În concordanță cu caracterul și spiritul perioadei din timpul acela rugăciunea pentru judecare va fi potrivită și plăcută, așa după cum astăzi ar fi total nepotrivită și ar sta în contradicție cu spiritul acestui timp al îndelungii răbdări și al harului lui Dumnezeu. Chiar și rugăciunea spirituală cea mai fierbinte este nedesăvârșită, și de aceea Domnul Isus leagă desăvârșirea Sa în viață și moarte cu ea.

4. »Și fumul tămâiei s-a suit cu rugăciunile sfinților, din mâna îngerului, înaintea lui Dumnezeu.« Fumul tămâiei simbolizează mirosul plăcut al lui Hristos, și acesta se înalță spre Dumnezeu împreună cu rugăciunile sfinților, și anume nu din tămâietoarea de aur, ci »din mâna îngerului«, prin aceasta se exprimă faptul, că El personal intervine pentru ei. Cât de eficiente vor

¹ Caracterul răspunsului, pe care ei l-au primit, lasă să se tragă concluzii cu privire la rugăciunile lor.

fi rugăciunile, chiar și ale sfinților cei mai slabi, când ele sunt unite cu mirosul plăcut al Preaiubitului lui Dumnezeu!

5. »Și îngerul a luat tămâietoarea și a umplut-o din focul altarului; și a aruncat pe pământ; și s-au făcut glasuri și tunete și fulgere și un cutremur de pământ.« Îngerul (Hristos) a trecut de la altarul arderii de tot la altarul tămâierii și de acolo a lăsat să se ridice spre Dumnezeu rugăciunile »tuturor sfinților« de pe pământ împreună cu mirosul plăcut prețios al vieții și jertfei Sale. După aceea S-a reîntors la altarul arderii de tot și și-a umplut tămâietoarea, care acum era goală, din focul de pe altar. Dar după aceea nu a mai pus tămâie pe foc, căci aceasta a fost adusă în favoarea sfinților. – Judecata și nimic altceva este partea oamenilor decăzuți de pe pământ, și noi vedem seriozitatea vestirii acestei judecăți în acțiunea semnificativă a îngerului; »a luat tămâietoarea și a umplut-o din focul altarului; și a aruncat pe pământ.« Aceasta este probabil o anunțare impresionantă a judecăților. Dumnezeu este gata să pedepsească pe oamenii de pe pământ, și așa cum în Vechiul Testament altarul era expresia sfințeniei Sale și a dreptății Sale în felul de acționare cu păcatele poporului Său, tot așa aceeași sfințenie și dreptate va cerceta pământul, va evalua totul și va pedepsi conform cu sentința Sa. Acțiunii îngerului îi urmează imediat semnele simbolice ale atotputerniciei lui Dumnezeu: **»Și s-au făcut glasuri și tunete și fulgere și un cutremur de pământ.«** Aceste semne sunt prevestitorii mâniei lui Dumnezeu care va veni asupra pământului. Un alt comentator a scris în privința aceasta: „Aceste noțiuni constituie o formulare aducătoare de nenorocire, și cele patru semne, din care constă ea, arată că nenorocirea va cuprinde tot pământul.” De patru ori găsim în mare același conținut al „formulei” divine, care anunță o judecată imediată (capitolul 4,5; 8,5; 11,19; 16,18-21). În primele din aceste locuri prin cele trei semne: »fulgere, glasuri, tunete«, se arată concentrarea mâniei care va veni. În locurile următoare se amintește un cutremur de pământ; în ultimele două locuri se adaugă »o grindină mare«. Însă în toate cele patru locuri sunt numite fulgere și voci și tunete, într-o succesiune puțin diferită. Unele din aceste semne, în mod deosebit cutremurul de pământ și grindina, sunt nu numai prevestitori și vestitori ai judecăților, ci reprezintă judecata însăși.

Pregătirea pentru a suna cu trâmbița

6. »Și cei șapte îngeri, care aveau cele șapte trâmbițe, s-au pregătit să sune din trâmbițe.« Cei șapte îngeri nu fac ei înșiși judecata, pe care o anunță. Cei patru îngeri ai judecății (capitolul 9,14-15) sunt alți îngeri, decât cei șapte îngeri cu trâmbițele. Cei șapte îngeri, care stau înaintea lui Dumnezeu, primesc trâmbițele înainte de intervenția Îngerului-preot (capitolul 8,2). După aceea sunt făcute cunoscut mărimea și gravitatea lucrării care urma să o facă (judecata) prin simboluri și semne ale atotputerniciei (versetul 5) și după aceea îngerii se pregătesc. Nu se recunoaște grabă în privința aceasta, dar semnele de atenționare, date prin Domnul, și pregătirea minuțioasă a îngerilor, arată gravitatea situației, care cere o judecată fără cruțare.

Prima trâmbiță

7. »Și cel dintâi a sunat din trâmbiță: și a venit grindină și foc, amestecate cu sânge, și au fost aruncate pe pământ; și a treia parte a pământului a fost arsă; și a treia parte din copaci a fost arsă, și toată iarba verde a fost arsă.« Puterile distrugătoare »grindina și focul, amestecate cu sânge« nu trebuie înțelese aici în sensul lor textual, ci ca simboluri. Cea de-a șaptea plagă în Egipt a fost »grindina și focul«, o furtună cu fulgere și tunete, așa cum nu a fost cunoscută în toată istoria acestei împărății vechi (Exod 9,18-25). Judecata anunțată aici va fi însă mai îngrozitoare, mai nimicitoare și va fi mai extinsă, și pe lângă aceasta va fi nu numai o simplă judecată provocată de forțele naturii nimicitoare grindină și foc. Adăugarea unui al treilea simbol – nu ca o putere deosebită, devastatoare, ci cele două puteri numite »amestecate cu sânge« - oferă acestei judecăți o caracteristică specifică, supranaturală. Prin conlucrarea neobișnuită a

puterilor diferite ea este cu totul în afara domeniului evenimentelor naturale. Sfânta Scriptură ne dă informații cu privire la felul cum trebuie înțelese simbolurile folosite aici.

Grindina simbolizează o judecată violentă, copleșitoare, venită deodată de sus, care este făcută de Dumnezeu Însuși (Isaia 28,2,17; Apocalipsa 11,19; 16,21). **Focul** este expresia mâniei lui Dumnezeu. În Sfânta Scriptură focul se folosește ca simbol mai frecvent decât oricare alte simboluri. Focul exprimă o judecată temeinică, necruțătoare și chinuitoare. Desigur el are și alte înțelesuri, dar aici privim numai aspectul judecătoresc (Deuteronom 32,22; Isaia 33,14; Luca 16,24; Apocalipsa 20,10,14,15). **Sângele** vorbește despre moarte, și anume atât despre moartea trupească, cât și despre moartea morală/spirituală. Moartea morală/spirituală se prezintă sub forma decăderii², a renunțării totale la adevărul revelat și la renunțarea la orice mărturisire creștină. Sângele ca referire la moartea trupească este amintit în Geneza 9,5-6 și Ezechiel 14,19; despre moartea morală/spirituală vorbește sângele în Faptele Apostolilor 2,19-20 și în Apocalipsa 6,12 și 16,3-6. În timp ce primele două simboluri, grindina și focul, pot fi privite fiecare în parte, cel de-al treilea simbol nu trebuie văzut separat. Sângele a fost văzut amestecat cu cele două puteri nimicitoare, grindina și focul. Acestea împreună vorbesc foarte clar despre o adevărată izbucnire îngrozitoare a mâniei divine, oricine sau oricare ar fi unealta pentru înfăptuirea hotărârii divine. Trâmbița va suna și judecata recunoscută clar va veni.

7. »Și a venit grindină și foc, amestecate cu sânge, și au fost aruncate pe pământ.« Această judecată lovește exact același teritoriu, pe care a aruncat îngerul focul de pe altar (versetul 5). Cuvintele »a aruncat« și »au fost aruncate« lasă să se recunoască în ambele cazuri forța irezistibilă, din care pornesc cele care au loc. Faptul că judecata prin grindină și foc amestecate cu sânge nu poate fi interpretată pe baza cauzelor naturale o dovedește faptul, că acestea sunt aruncate pe pământ de o mână invizibilă, dar plină de putere, și nu cad din cer, așa cum cade în mod obișnuit grindina. Teritoriul lovit este pământul. Dar deoarece pământul și marea se diferențiază în vorbirea simbolică din cartea Apocalipsa, trebuie să cercetăm, să vedem ce se înțelege prin aceste noțiuni. În capitolul 10,1-3 este văzut Hristos, caracterizat prin simbolurile maiestății divine. El coboară din cer, ca să-și revendice drepturile asupra lumii întregi. Ea Îi aparține. De aceea este remarcabil, că El, impunând dreptul Lui neîngrădit și atotcuprinzător, Își așează piciorul drept în mare și piciorul stâng pe pământ și astfel ia în stăpânire întreaga scenă de sub cer. Aceste două părți ale suprafeței pământului sunt simboluri, pe de o parte a lipsei de liniște (marea) și pe de altă parte pentru statornicie și tărie (pământul). Deoarece aceste denumiri simbolice sunt folosite și în alte părți ale cărții Apocalipsa, precum și în alte locuri din Scriptură, înțelesul lor este așa de exact și deplin stabilit, cum nu s-ar putea descrie mai bine cu alte cuvinte. Un simbol prezintă tabloul complet al aceluia despre care este vorba, deseori mult mai clar și mai precis decât o pot face explicațiile lungi. De aceea pentru exprimarea gândurilor și imaginațiilor omenești se folosesc în mare măsură simboluri. Expresia »pământul« înseamnă deci partea civilizată a lumii aflată sub o autoritate constituțională, cu un regim consolidat și stabil. În contrast cu acesta, marea reprezintă acea parte a lumii, care trăiește în dezordine, în anarhie și răzvrătire, fără stăpânire și conducere omenească și divină³. Lepădarea publică a lui

² În epistola lui Iuda versetul 12 se vorbește despre oameni, care sunt »de două ori morți«; ei sunt, în primul rând, morți în păcate, după aceea ei sunt morți prin decăderea lor.

³ S-a afirmat, că simbolica evreilor a fost preluată de la egipteni și asirieni; sistemul reprezentării simbolice a atins în ambele imperii un punct înalt de dezvoltare. Dar trebuie noi să presupunem că Dumnezeu împrumută de la popoarele păgâne ale antichității? Acest gând trădează o lipsă mare de cunoștință și dovedește necredință. În realitate simbolica este mult mai veche decât cele două imperii amintite și tot așa de veche ca și omenirea. Vedem deja în timpurile de început (Geneza 2,9) pomul vieții și pomul cunoașterii binelui și răului ca primele simboluri prezentate omului. Simbolica aparține vorbirii generale. Un simbol prezentat lasă să se recunoască foarte clar caracteristicile lucrului pe care îl reprezintă. Astfel, leul mediază imediat gândul la putere, maiestate și autoritate regală. De aceea aceste caracteristici prezentate prin simbol pot fi folosite cu privire la Hristos (Apocalipsa 5,5) sau la primul din cele mai mari imperii ale lumii (Daniel 7,4). Nu este așa, că leul în sine reprezintă pe Hristos sau imperiul babilonian puternic; mai de grabă caracteristicile leului sunt: puterea, mărirea și maiestatea, care pot fi desigur marcante pentru persoane sau alte obiecte. Simbolul personifică o anumită însușire sau idee (sau o sumă de însușiri). De aceea nu trebuie presupus, că folosirea actuală de simboluri este un semn al sărăciei vorbirii. În orice

Dumnezeu va fi urmată repede de respingerea oricărei autorități statale și oficiale, și când fărâdeleaga și ateismul a atins punctul culminant, atunci Dumnezeu va interveni cu judecăți. Partea profetică a cărții Apocalipsa oferă dovezi suficiente pentru aceasta, așa cum putem vedea pe parcursul acestui studiu.

7. »Și a treia parte a pământului a fost arsă; și a treia parte din copaci a fost arsă, și toată iarba verde a fost arsă.« Vedem aici urmările rele, pe care le va aduce judecata venită evident din cer. Țările, în care adevărul creștin lumina așa de strălucitor, vor cădea sub această judecată. Suveranitatea lui Dumnezeu nu va mai fi recunoscută de națiuni în timpul judecăților anunțate prin sunetul trâmbițelor, și ele vor fi renunțat deja la mărturisirea creștină. Ce mai rămâne atunci de făcut, decât ca brațul puternic al lui Dumnezeu să se descopere pentru judecată? Puterile simbolice nimicitoare din această viziune au fost aruncate pe pământ, și efectele au fost întreprinse.

»Și a treia parte a pământului a fost arsă« Ca parte a treia⁴ este denumită aici partea de vest a „pământului” profetic (și anume, împărăția romană reinstaurată din timpul acela). Acest imperiu roman cu căpetenia lui, »cornul mic« (Daniel 7,8,20-21), care va prizoni pe sfinți și va batjocori pe Dumnezeu, și cu vechea și renumita lui capitală Roma va stăpâni din nou pământul; dar acest imperiu, cel puțin partea vestică cea mai stricată, va fi dat să aibă parte de răzburarea Domnului. Nu știm, dacă prin cuvântul »arsă« se înțelege efectul devastator al unui război sau al altor catastrofe trimise de Dumnezeu, dar este clar, că imperiul roman va fi pustiit prin judecăți diferite și care acționează în comun.

»A treia parte din copaci a fost arsă.« Vedem aici, că judecata aspră va lovi și pe cei mari și distinși, pe oameni în mândria și poziția lor înaltă. Toți aceștia vor muri, în măsura în care trăiesc pe teritoriul la care se referă aceste înștiințări profetice. Un copac este simbolul potrivit și cunoscut al măririi omenești, al mândriei și al unei poziții înalte între oameni (Ezechiel 31; Daniel 4,4-27; Judecători 9,8-15 și alte locuri).

»Toată iarba verde a fost arsă.« Aici nu este nicio limitare, nicio a treia parte, și nici o a patra parte, ca în cazul judecății anunțate prin deschiderea pecetei a patra (capitolul 6,8). Iarba vorbește despre poporul Israel (Isaia 40,7); dar și despre omenirea întreagă se spune: »orice carne este ca iarba« (1 Petru 1,24). »Iarba verde« se referă în mod normal la o stare înfloritoare

limbă și la toate popoarele, fie ele civilizate sau nu, se folosește un sistem de vorbire simbolică. Vorbirea simbolică și-a găsit repede accesul în religiile lumii antice. „Ea era vorbirea altarului, a profeților și a Templului”. Multe realități invizibile se pot ușor înțelege, dacă sunt întruchipate prin obiecte și sunt prezentate ochiului și minții. Compară cu articolul „Symbols” din Vol. 1 al lucrării „Notes and Comments” (J. N. D.)

⁴ Cele patru imperii (și au fost numai patru) erau imperiul babilonian, imperiul persan, imperiul grec și marele imperiu roman. Ele sunt reprezentate simbolic prin diverse metale (Daniel 2) și ca animale (Daniel 7). Primele trei sunt numite pe nume în cartea Daniel. La cel de-al patrulea, imperiul roman, se face referire în Luca 2,1: »În vremea aceea a ieșit o poruncă de la Cezar August să se înscrie toată lumea.« Roma a fost întemeiată în anul 753 înainte de Hristos, scurt timp înainte ca cele zece seminții din Israel să fie duse în captivitate de Salmanasar. Romulus, primul lor împărat, a dat cetății numele Roma – această cetate, care era rânduită să joace un rol foarte important în istoria lumii. Carthago (Cartagina), rivala africană a Romei, era singura putere, care părea în stare să se opună puterii Romane în creștere. Cetatea africană era cea mai veche dintre cele două cetăți și posedea bogății mari. Dar Ham a trebuit să fie înfrânt de Iafet. Roma a crescut în putere și expansiune, până când lumea cunoscută în timpul acela era la picioarele ei (Luca 2,1). Gibbon spune: „Împărăția Romană umple toată lumea”. După cucerirea Greciei, virtuțile de odinioară ale Romei au cedat treptat, și a apărut decăderea. Corectitudinea și dreptatea, care caracterizau odinioară Roma, au fost sacrificate cu îndrăzneală și călcate în picioare, în timp ce ambiția personală, în locul grijii față de stat și interesele acestuia, a devenit trăsătura caracteristică clară a cezarului și generalilor săi. După ce imperiul a dăinuit mai mult de cinci sute de ani neîmpărțit, el s-a destrămat în secolul patru și cinci după Hristos și a încetat să mai existe. Ridicarea papalității și decăderea imperiului au avut loc în aceeași perioadă de timp și au fost legate una de alta. Supremația „sfântului scaun” a început în secolul patru. Situația actuală din Europa, cu interesele ei numeroase și deseori contrare, este rezultatul prăbușirii totale a imperiului unitar al cezarilor de odinioară. Pana istoricilor a urmărit istoria Romei de la începutul ei în anul 753 înainte de Hristos și până la sfârșitul ei lipsit de glorie din anul 476 după Hristos, dar apoi a încetat. Dar Dumnezeu dă perdeaua la o parte și arată viitorul acestui imperiu, care nu există încă. Profetul Daniel (Daniel 2 și 7) și apostolul Ioan (Apocalipsa 17 și 19) arată clar, că imperiul roman va apare din nou și el va fi prezent la venirea Domnului în putere. Nimicirii lui definitive de către Domnul Însuși îi va urma imediat Împărăția de o mie de ani a Domnului nostru Isus Hristos, care va întrece orice împărăție a pământului, de când există el, în măreție, glorie și extindere (Daniel 7,26-27).

și roditoare a locuitorilor împărăției. Legătura dintre copaci și iarbă (care se găsește și în capitolul 9,4) arată, că judecata va lovi pe toți, mari și mici, și va include distrugerea totală a întregului lor mediu înconjurător favorabil. Iarba verde arsă vorbește simbolic despre o stare de pustiere generală. Ce zile îngrozitoare așteaptă țările care acum sunt așa de bogat binecuvântate și favorizate, care atunci într-o răsplătire dreaptă vor fi date judecății aspre a lui Dumnezeu.

Trâmbița a doua

8.-9. »Și al doilea înger a sunat din trâmbiță: și ca un munte mare aprins de foc a fost aruncat în mare; și a treia parte din mare a devenit sânge; și a murit a treia parte din făpturile care erau în mare, care aveau viață; și a treia parte din corăbii a fost nimicită.« Scriptura însăși ne dă înțelesul expresiei simbolice »munte mare aprins de foc«. Găsim această expresie în profetul Ieremia cu privire la puternicul imperiu babilonian (Ieremia 51,25): »Iată, zice Domnul, Eu sunt împotriva ta, munte nimicitor, care nimicești tot pământul. Și Îmi voi întinde mâna împotriva ta și te voi prăvăli de pe stânci și te voi preface într-un munte ars.« Domnul amenință împărăția Caldeii prin aceste cuvinte cu o judecată nimicitoare, împărăție care se pare că era în stare prin puterea și mărimea sa să prevină o înfrângere. Ea va deveni »un munte ars«. Chiar și piatra, pe care nu a atins-o nici-o mână de om sau vreo unealtă, a lovit la picioarele tabloului, al simbolului domniei asupra națiunilor, a distrus-o și apoi a devenit »un munte mare și a umplut tot pământul« (Daniel 2,34-35). Prin aceasta ni se vestește domnia mondială a Fiului Omului (Daniel 2,44-45). Un munte reprezintă simbolic o împărăție sau o putere întărită (Ieremia 51,25; Isaia 2,2; Zaharia 4,7; Psalmul 46,4; Apocalipsa 6,14; 16,20). Este important să se înțeleagă gândurile, care ne sunt făcute cunoscut în vorbirea simbolică profetică din versetul 8: o putere mare, întărită, este ea însăși subiectul răzbunării lui Dumnezeu în guvernarea Sa (căci vizionarul a văzut muntele arzând cu foc) și pe de altă parte ea este în mâna lui Dumnezeu unealta judecății păgânilor. Deci în profetul Ieremia este dat exact înțelesul vorbirii simbolice din acest verset (Ieremia 51,25).

Muntele a fost aruncat în mare. Prima judecată anunțată de sunetul trâmbiței va lovi „pământul”, cea de-a doua va lovi „marea”. Prin pământ se înțelege împărăția romană în totalitatea ei, partea a treia este partea vestică a împărăției. Marea, dimpotrivă, vorbește despre o stare de răzvrătire împotriva oricărei autorități instaurate constituțional, despre popoare într-o stare lipsită de liniște și de aceea este vorba de popoare din afara granițelor împărăției romane. În interiorul acestei împărății a fost în trecut și va fi și în viitor o autoritate și un regim recunoscut. Marea permanent învolburată (Isaia 57,20; Daniel 7,2-3; Apocalipsa 13,1; 18,21) este aleasă aici ca simbol, ca să descrie popoarele pământului, care trăiesc în totală fărădelege, fiindcă lipsește o putere puternică de conducere, sau o conducere stabilă. Autoritățile statale și civile au fost rânduite de Dumnezeu (Romani 13,1). Starea viitoare a națiunilor din afara granițelor împărăției romane reapărute poate fi comparată cu starea Franței în timpul domniei groazei din secolul 18: un popor fără Dumnezeu, fără religie, numai cu un regim de formă, condus de patimile neînfrânate ale plebei, într-o stare, în care acțiunea lui Satan se putea desfășura clar. „Marea” profetică reprezintă deci simbolic starea generală a națiunilor fără conducere statală și spirituală. În această viziune, în mulțimea învolburată a oamenilor păgâni, »muntele aprins de foc«, este aruncată această putere. În continuare vedem rezultatele îngrozitoare, care sunt întreprinse, ca și la judecata anunțată prin prima trâmbiță.

»A treia parte din mare a devenit sânge.« Vorbește aici sângele despre o moarte trupească violentă, sau se referă la moartea spirituală, la decăderea oamenilor fără Dumnezeu? După înțelegerea noastră este vorba de ambele forme de moarte. Națiunile, care atunci vor fi într-o legătură politică sau de altă formă exterioară cu împărăția romană, vor fi nimicite. Ce spune vorbirea simbolică, este nimicirea vieții în popoarele păgâne, care stau în legătură cu cel mai vinovat imperiu din cele patru imperii mondiale. Orice legătură cu puterea Romei viitoare

decăzută, batjocoritoare și prigonitoare a sfinților va fi cu siguranță însoțită de moartea spirituală și trupească.

»**Și a murit a treia parte din făpturile care erau în mare, care aveau viață.**« Și aici vedem o judecată care va veni peste o parte a unei lumi care nu este supusă unei autorități de drept, dar care stă într-o relație exterioară cu imperiul roman. Cuvântul »făpturi« lasă să se recunoască, că acum se vorbește despre *persoane* și nu despre popoare sau națiuni, așa cum a fost mai înainte. Și între păgâni există o măsură diferită de responsabilitate și în mod corespunzător diverse grade de vinovăție. De aceea și aici se vorbește despre »a treia parte«, deci despre cei care sunt cei mai stricați, așa cum este deseori cazul în acest șir de judecăți: »și a murit a treia parte din făpturile care erau în mare, care aveau viață.« Interpretarea judecăților anunțate prin trâmbițe nu este așa de ușor de făcut, cum este interpretarea judecăților anunțate prin peceti. În judecățile anunțate prin trâmbițe se cuprinde intenționat o taină în simbolurile folosite, din care cauză o cercetare exactă este mai grea. Dacă alăturăm capitolele 2,23 și 3,1 atunci stăm pe un fundament tare. Fără îndoială judecata anunțată aici va avea ca urmare moartea morală, spirituală. Acești oameni vor fi morți pentru Dumnezeu, morți față de toate principiile referitoare la adevăr și dreptate, morți din punct de vedere moral în sensul cel mai larg al cuvântului.

»**A treia parte din corăbii a fost nimicită.**« Puterea aducătoare de pierzare – fie ea un popor sau un sistem, care va fi „aruncată” cu putere în mulțimea subordonată a omenirii – va aduce nu numai pierzarea, moartea trupească și moartea morală/spirituală a popoarelor și persoanelor. Ea va distruge și comerțul și mijloacele de comunicare cu lumea largă folosite: »a treia parte din corăbii a fost nimicită.« Dar prin aceasta judecățile nu s-au terminat. Cu cât noaptea înaintează, cu atât întunericul devine mai mare. Acestei grozăvii îi vor urma alte grozăvii. Fie ca creștinătatea să se trezească și să recunoască realitatea serioasă, că Judecătorul este la ușă!

Trâmbița a treia

10.-11. »Și al treilea înger a sunat din trâmbiță: și a căzut din cer o stea mare, arzând ca o făclie; și a căzut peste a treia parte din râuri și peste izvoarele apelor. Și numele stelei este Pelin; și a treia parte din ape a devenit pelin și mulți dintre oameni au murit din cauza apelor, pentru că se făcuseră amare.« La sunetul trâmbițelor, cei patru îngeri, care țineau cele patru vânturi ale pământului (uneltele judecății, capitolul 7,1), sunt dezlegați. În capitolul 7 norii negrii ai judecății asupra unei lumi vinovate sunt mânați la o parte pentru un timp scurt, ca să se recunoască lucrarea harului liber al lui Dumnezeu pentru Israel și pentru păgâni. După aceea sub sunetul trâmbițelor se vor desfășura judecățile hotărâte. Primele două trâmbițe aduc judecăți îngrozitoare asupra pământului și asupra mării; asupra pământului, ca ținut în care domină o ordine statală și unde Dumnezeu este mai mult sau mai puțin recunoscut – în ceea ce privește mărturisirea exterioară; peste mare, ca ținut în care legea și ordinea nu este luată în seamă și în care voința nestăpânită a omului are suveranitatea, și întotdeauna aceasta este legată cu respingerea oricărei autorități spirituale și statale. Această a treia trâmbiță provocă o judecată, care se aseamănă în greutate cu cele anterioare și într-o anumită privință este mai îngrozitoare: »și a căzut din cer o stea mare.« Cerul este punctul de plecare al oricărei autorități, și cu siguranță el este un loc *stabil*. Orice autoritate spirituală, statală și cetățenească pornește la urma urmelor de acolo. »Stăpânirea Celui ce este în ceruri«, spune cuvântul profetic (Daniel 4,26). La prima și la a doua judecată anunțată de trâmbițe, uneltele judecății sunt *aruncate* pe pământ și în mare, dar nu se spune de unde sunt aruncate. Aici acest purtător al demnității *a căzut* din cer⁵. Cuvântul »aruncat« arată că urzitorul nevăzut s-a folosit de putere, ca să provoace judecățile, în timp ce cuvântul »a căzut« arată mai degrabă o cădere deodată, neașteptată. Steaua este folosită deseori ca simbol în cartea Apocalipsa și semnifică un domnitor sau un om, care ocupă o poziție

⁵ »Steaua mare« din capitolul 8,10 nu trebuie confundată cu steaua căzută prezentată în capitolul 9,1. Ambele sunt conducători spirituali, care au căzut din punct de vedere moral de pe poziția lor înaltă. Sunt însă personalități diferite.

înalță în responsabilitatea înaintea lui Dumnezeu (capitolul 6,13; 12,1,4 și alte locuri). Puterea de guvernare cea mai mare este reprezentată prin soare, puterile derivate și subordonate sunt reprezentate prin lună; stelele, dimpotrivă, reprezintă autorități mai puțin importante sau persoane de conducere. Această »stea mare« este fără îndoială un conducător deosebit, care a fost așezat pe locul autorității morale și de aceea poartă răspunderea, să lase să lumineze lumina sa în noaptea întunecoasă din timpul acela. Dar el este un om decăzut și de aceea stă sub judecata imediată a lui Dumnezeu. El a fost văzut »arzând ca o făclie« și în privința aceasta s-a asemănat cu »muntele mare aprins de foc«. Muntele este caracterizat ca fiind »mare«, și tot așa și steaua; muntele reprezintă însă un sistem puternic sau o corporație (asociație), în timp ce prin stea se înțelege o persoană singulară sus pusă. Nu ne este făcut cunoscut cine este această persoană decăzută și dezonorată din viitor. Unii văd în această stea mare, căzută, pe antihrist⁶, dar aceasta nu este decât o presupunere. Antihrist va avea un rol important în timpul de necaz care va veni, așa cum vom vedea.

10. »Și a căzut peste a treia parte din râuri și peste izvoarele apelor.« Apele reprezintă în general simbolic popoare și neamuri (capitolul 17,15; Isaia 17,12-13), marea indică o stare de turbulență și neliniște printre aceste popoare (Isaia 57,20; Daniel 7,2-3); râurile indică spre ce aduce înviore și rodire (Isaia 33,21; 43,20; Ezechiel 31,4; 47,7-10); izvoarele apelor reprezintă simbolic sursele de influență și principiile care stăpânesc și conduc viața popoarelor (Osea 13,15; Ioel 3,18; Apocalipsa 14,7; 21,6).

11. »Și numele stelei este Pelin; și a treia parte din ape a devenit pelin și mulți dintre oameni au murit din cauza apelor, pentru că se făcuseră amare.« Numele »Pelin« desemnează *caracterul* stelei. Mulți comentatori vechi văd în această persoană pe satan, dar noi nu avem nicio posibilitate, așa cum am remarcat deja, să constatăm cine este această persoană în realitate. Ținutul afectat este »a treia parte«. Izvoarele apelor, izvoarele principiilor vieții naționale, vor fi otrăvite. Tot ce vine sub influența stricată a acestei ființe decăzute, va primi același caracter și va deveni »amar«. Evident avem aici opusul evenimentului interesant din istoria lui Israel, relatat în cartea Exod 15,22-25. Acolo apa amară a fost făcută dulce, aici apele dulci sunt făcute amare. Principiile și obiceiurile, întregul caracter al vieții naționale va fi stricat. Această judecată cu o formă deosebit de gravă va veni peste a treia parte din națiuni; motivațiile lor, sursele afacerilor lor și toate principiile morale ale vieții lor vor fi otrăvite, și rezultatul va fi, că »mulți dintre oameni au murit«. Nu este vorba de moartea fizică, ci de moartea moral-spirituală, decăderea totală de la Dumnezeu, mult mai gravă decât moartea fizică. Un alt comentator a scris: „Dacă privim substanțele otrăvitoare, care sunt aduse în apă prin căderea acestei stele mari, atunci nu este o minune, că mulți mor, ci că unii supraviețuiesc.”

Trâmbița a patra

12. »Și al patrulea înger a sunat din trâmbiță: și a fost lovită a treia parte din soare și a treia parte din lună și a treia parte din stele, ca să fie întunecată a treia parte din ele și ziua să nu-și arate a treia parte din ea și noaptea tot așa.« Soarele, luna și stelele simbolizează împreună întreaga putere de conducere, de la vârfurile conducerii și până la cei mai de jos funcționari, deci un sistem de conducere întreg cu toate treptele lui. La judecata a șasea anunțată prin peceteți (capitolul 6,12-13) se folosesc aceleași simboluri, ca să prezinte prăbușirea totală a oricărei autorități de guvernare de pe pământ. Toată puterea omului va fi zdrobită, orice putere și stăpânire de sub cer va fi răsturnată. Chiar și regimurile care durează de mult și toți purtătorii puterii și de funcții vor fi răsturnați în prăbușirea generală. Acolo însă nu este nicidecum limitată nimicirea întregilor structuri sociale și răsturnarea oricărei autorități. Singura limitare la judecățile anunțate prin peceteți, care este amintită o singură dată (capitolul 6,8), este »a patra parte a pământului«. *Aici*, la trâmbița a patra, judecata se extinde la »a treia parte« din ținutul

⁶ Numele simbolic al stelei (versetul 11) nu oferă nicio explicație cu privire la cine se subînțelege prin această stea, ci numai despre influența ei distrugătoare.

studiat, deci asupra părții de vest a împărăției romane reapărute; în acest verset apare de cinci ori expresia »a treia parte«. Efectul acestei judecăți va fi, că întinericul moral se întinde ca un giulgiu peste împărăție.

Vestirea cu glas tare a celor trei vai-judecăți

»13. »Și am văzut: și am auzit un vultur zburând în mijlocul cerului, spunând cu glas tare: „Vai, vai, vai de cei care locuiesc pe pământ, din cauza celorlalte glasuri de trâmbiță ale celor trei îngeri care urmează să sune din trâmbiță!”« Cuvintele »am văzut« și »am auzit« arată, că ochii și urechile vizionarului au fost solicitate, și în felul acesta atenția lui încordată și interesele lui sunt îndreptate spre evenimentele care i-au fost prezentate în această viziune. În capitolul 14,6 s-a văzut un înger zburând, aici un vultur zburând; dar misiunile încredințate lor au fost de natură diferită. Ambii au zburat »în mijlocul cerului«, așa că ei au putut să privească pământul de la mijlocul lui și până la cele mai îndepărtate margini ale lui. Îngerul este un mesager al harului, dar *vulturul* în acest verset anunță alte judecăți prin întreitele cuvinte »vai«. În zborul lui rapid și înalt prin înălțimea cerului vestește cu glas tare soarta grea „a părții creștine” a pământului, și anume, acei oameni, care în mândria lor resping chemarea cerească și despre care apostolul Pavel scrie: »sfârșitul lor va fi pierzarea. Dumnezeul lor este pântecul și slava lor este în rușinea lor, și se gândesc la lucrurile de pe pământ« (Filipeni 3,19). Acestea sunt caracteristicile morale, care caracterizează pe acești locuitori ai pământului; ei sunt denumiți aici – ca și mai înainte (capitolul 3,10; 6,10) – ca aceia care »locuiesc pe pământ«. Acestor disprețuitori li se vestește public și fără să poată scăpa auzului o judecată directă și inevitabilă. Un simbol mai potrivit decât vulturul, care din zborul lui înalt pe cer, cu ochiul lui ager recunoaște deja de departe prada sa, nu putea să fie folosit aici. Vulturul este prevestitorul altor judecăți care se apropie (vezi și Deuteronom 28,49; Ieremia 48,40; Matei 24,28). Cele patru judecăți anterioare sunt grele, dar în cele care urmează se va atinge punctul culminant al groazei, de aceea se face această anunțare în prealabil⁷.

⁷ „Un vai întreit se vestește, și anume în mod deosebit asupra acelor care își văd locuința pe pământ, în opoziție cu chemarea lor cerească, și prin judecățile, cu care va fi lovit pământul, ei nu se lasă nici treziți și nici nu se neliniștesc, ci fără să țină seama de aceste lucruri se agață de pământ, ca patrie a lor. Expresia »cei care locuiesc pe pământ« nu s-a folosit mai înainte, decât numai în făgăduința dată adunării din Filadelfia și în strigătul sufletelor de sub altar, căci atât Filadelfia cât și aceste suflete erau în opoziție cu aceia care locuiau pe pământ. După toate acțiunile lui Dumnezeu, acești oameni reprezintă o clasă deosebită, care iese clar în evidență, și care este amintită în mod deosebit, atunci când este vorba de evenimentele de pe pământ. Judecățile lui Dumnezeu se îndreaptă acum împotriva acestei clase încăpățânat de necredincioase, pe care El le aduce asupra pământului (capitolul 9), și care vor lovi în primul rând pe Iudei, apoi pe locuitorii pământului roman, în timp ce efectul celor din urmă este atotcuprinzător.” (Studii asupra Cuvântului lui Dumnezeu de J.N.D.)